

LA NOTA

Butlletí de MUSICAT

número 21

Reportatge:
**Cap a un nou
marc normatiu**

El govern de l'Estat aprova un decret-llei amb
algunes de les mesures que contempla
l'Estatut de l'Artista

L'Acadèmia Catalana de la Música crea els
Premis Alícia

Neix Aixeta.cat, una nova plataforma de
micromecenatge continu

LA NOTA

Butlletí de MUSICAT

número 21

Associació Professional
de Músics de Catalunya

Joaquim Vayreda, 65, entl. D
17001 Girona
Tel. 972 218 689
Fax 972 223 271
info@musicat.cat
www.musicat.cat

Col·labora
fundació sgae

Junta directiva

President Josep Reig
Vicepresidenta Montserrat Pratdesaba
Secretari Josep M. Mascarell
Vocals Carles Creixell, Susanna del Saz,
Joan Figueras, Antoni Mas, Albert Prat
i Marcel Sabaté

Gerència

Associació Professional Marga Castañer
Grup de Gestió Anna Franco

Redacció Lluïsa Massó
Maquetació i disseny Iglésies Associats

Dipòsit legal GI-323-2011
Febrer de 2019

Editorial

A la corda fluixa

...

Josep Reig
President de MUSICAT

Hi ha qui diu que, a vegades, per tal que les coses s'arreglin s'han d'acabar d'espatllar.

Ja sabeu que en aquest moment, degut al canvi de criteri de l'administració en relació a la facturació de les cooperatives, la viabilitat i la continuïtat d'aquestes està totalment a la corda fluixa. Per una banda, el fet de no poder deduir les dietes i quilòmetres fa que els costos laborals s'hagin incrementat substancialment i, per tant, l'opció de treballar a través de les cooperatives ha deixat de ser una solució viable en molts casos. Si a això hi afegim que la quantitat que l'administració ens reclama amb caràcter retroactiu des de l'any 2016, per la diferència de cotització, no la podem assumir de cap de les maneres, tot sembla indicar que, o bé la solució de tot plegat està a punt d'arribar, o tornarem al campí qui pugui del passat.

Ja sabeu que a Musicat sempre hem argumentat que les cooperatives són una solució provisional, mentre no hi hagi una regulació real i efectiva. Sempre hem defensat aquest model i, a la vegada, hem continuat proposant altres vies per aconseguir una regulació realista i justa. Però vist el moment on ens trobem, se'ns fa difícil no tenir un sentiment de perplexitat i desconcert.

Ens preguntem i preguntem a l'administració què ha passat amb aquell model de gestió que fins ara reconeixien, i fins i tot aplaudien, perquè ara el

qüestionin i penalitzin. Val a dir que la resposta que hem obtingut alimenta un fil d'esperança, perquè veiem que entenen la bondat i efectivitat de la nostra tasca. Tot i així, ja sabeu que en aquest país no anem precisament sobrats de justícia i podem esperar qualsevol resolució que, tot i ser tècnicament legal, de justa no en tingui res.

Paral·lelament i coincidint en el temps, la tasca que hem dut a terme tot el sector sembla que comença a produir els seus fruits. S'ha aprovat el famós informe de l'Estatuto del Artista i, abans d'acabar l'any, el consell de ministres ja va aprovar una sèrie de mesures per tal de fer-lo efectiu. Musicat, a més, forma part de la "Plataforma de la Música", constituïda per tal de proposar mesures urgents pel que fa a la regulació laboral i fiscal dels músics i per poder incidir en les normes que aprovi el Gobierno de España, que és qui en té la competència.

Finalment, fent una lectura positiva de tot plegat, la situació on hem arribat ha provocat que tot el sector de la música s'hagi unit per poder trobar solucions. Ens hem hagut d'escoltar els uns als altres i això, en un sector tant dispers, sempre ha estat difícil. Ara podem dir que ens coneixem millor i, malgrat la diversitat, som capaços d'organitzar-nos i treballar plegats.

Tant de bo això sigui el principi de tot i no sigui el final de res.

Pren nota ●●●

Factures de despeses

●●●

Com a conseqüència de les últimes inspeccions, la Seguretat Social no només ens ha prohibit deduir dietes i quilòmetres de les factures, sinó que també ens ha advertit que hem de ser molt curosos amb les factures de despeses **no directes** que presentem per desgravar.

Concretament:

- > Les factures de roba hauran d'especificar en el concepte "Vestuari professional per a la formació X".
- > No s'acceptaran les factures on el concepte no quedi clar, com per exemple les que només porten un número de referència de l'article comprat.
- > Tampoc podrem acceptar factures on es barregin articles per a ús particular amb articles per a ús professional. Caldrà demanar una factura a part amb els articles que es poden desgravar.

Recordeu que a la secció "Preguntes freqüents" del web www.musicat.cat podeu consultar quin tipus de despeses, directes o indirectes, es poden desgravar.

Si teniu la baixa laboral, baixa de maternitat o cobreu la prestació d'atur, ens heu d'avisar

●●●

Si esteu de baixa laboral per malaltia o accident, o bé si esteu de baixa per maternitat, ens ho heu de comunicar per evitar que us donem d'alta al Règim d'Artistes de la Seguretat Social (article tercer del Contracte de Gestió).

Així mateix, el responsable de la formació musical té l'obligació de comunicar a MUSICAT que un dels seus integrants està de baixa (article vuitè del Contracte de Gestió) i, en cas que sigui substituït per un altre músic, haurà de comunicar el canvi.

Si cobreu una prestació d'atur, també és important que ens ho feu saber perquè, si us donéssim d'alta a la seguretat social, automàticament us interrompren la prestació. Per evitar-ho, ens heu de demanar un **certificat d'empresa** que nosaltres enviarem directament a la vostra oficina de l'atur. D'aquesta manera, podreu fer l'actuació i només us descomptaran l'equivalent a un dia de la prestació.

Com fer un pressupost

●●●

Si heu de calcular quina quantitat us quedarà neta d'una actuació o bé si voleu saber quin catxet heu de demanar perquè us quedi neta la quantitat que voleu guanyar, podeu fer servir el simulador de factures que trobareu a la pàgina d'inici del web www.musicat.cat.

Si el simulador no s'adapta a la vostra casuística (per exemple, en el cas d'un grup on els músics cobrin quantitats diferents o tinguin IRPF diferent, o bé en el cas que la factura inclogui més d'un dia), o si voleu un càlcul més precís, podeu demanar un **pressupost gratuït** per mail a sindicat@musicat.cat. En aquest

cas ens haureu de donar els elements necessaris per elaborar-lo: nombre de músics, lloc de l'actuació, import, retribució i IRPF de cada músic.

En el cas que vulgueu una **factura proforma** o un **pressupost formal** per tal de presentar-lo a algun ajuntament, es cobraran 2€ pel servei, que s'afegiran a la comissió de gestió en el moment de fer la factura definitiva.

Conveni amb ANYTONEamps & AnyPedal

MUSICAT ha signat un conveni amb el luthier i tècnic electrònic Francesc Requena (Torrent, 1964), que ha creat l'empresa ANYTONEamps & AnyPedal de fabricació, venda i serveis d'instruments i accessoris musicals. L'empresa fabrica amplificadors a vàlvules amb disseny propi i personalitzat, guitarres i pedals per a guitarra i baix. Així mateix, ofereix el servei de manteniment, reparació i modificació d'amplificadors i sistemes a vàlvules, per a guitarres, baix i HI-FI;

reconstrucció i neteja d'equips antics i entapissat d'amplificadors, bafles i pantalles. També s'encarrega del disseny i construcció especial d'equips per a estudis de gravació.

Aquests són els descomptes que ANYTONEamps & AnyPedal ofereix als socis de MUSICAT:

Reparació d'instruments

- > Guitarres i baixos elèctrics, fins a un 15%.
- > Amplificadors a vàlvules, fins a un 10%.
- > Pedals (transistors i vàlvules) i amplificadors a transistors, fins a un 5%.

Venda d'equips

- > Guitarres fetes a mida, fins a un 15%.
- > Guitarres estàndard de catàleg, fins a un 10%.
- > Amplificadors segons catàleg, fins a un 10%.
- > Amplificadors fets a mida, fins a un 15%.
- > Pedals fets a mida i de catàleg, fins a un 10%.
- > Altaveus i pantalles de catàleg, fins a un 10%.

Assegurança d'assistència mèdica per a socis de MUSICAT

Hem signat un conveni amb la corredoria d'assegurances Caralt i Conesa, en virtut del qual els socis de MUSICAT podran optar a una assegurança d'assistència mèdica, a través de MEDIFIATC, en condicions preferents. Es tracta d'un producte exclusiu, pensat per al nostre col·lectiu, que inclou visites mèdiques, assistència hospitalària (hospitalització quirúrgica, mèdica UVI, psiquiàtrica, de dia), extrahospitalària (medicina primària, preventiva, especialitats, mitjans de diagnòstic) i altres cobertures com ara tractaments especials, urgències, assistència en viatge, podologia, fisioteràpia o psicologia.

Els socis de MUSICAT que tinguin menys de 50 anys podran contractar aquesta assegurança d'assistència mèdica per només 42€ mensuals. Els que tinguin entre 51 i 60 anys pagaran 56€ mensuals. Podeu obtenir més informació trucant al telèfon 606 174 741 o al mail salut@caralticonesa.com.

Notícies ●●●

Premis ARC 2018

●●●

El mes de desembre passat, es van lliurar els Premis ARC 2018 en el decurs d'una gala que va tenir lloc a la Sala Barts de Barcelona.

Els premis a la millor gira per festes majors van ser per l'**Orquestra Cimarrón** (en la modalitat de música de ball), **Dr. Calypso** (grups amb temes propis) i **Hotel Cochambre** (grups de versions). **Maria Arnal i Marcel Bagès**, que l'any passat ja van rebre el premi al grup revelació, van ser els grans triomfadors de la nit ja que van obtenir dos guardons: millor gira per sales de Catalunya i millor gira per festivals de Catalunya. **El Petit de Ca l'Eiril** (millor gira per teatres i auditoris), **Dàmaris Gelabert** (millor gira adaptada a públic familiar), **Maruja Limón** (premi revelació) i **Mourn** (millor gira internacional) van ser els altres premiats de la nit.

Els premis a les millors programacions van ser per la **Sala Salamandra** de L'Hospitalet de Llobregat,

l'**Auditori de Girona**, el **BAM** i el **Voll-Damm Festival de Jazz de Barcelona**. Finalment, el premi a la trajectòria va ser per **Irma Coronilla**, ex-directora executiva del Festival Grec de Barcelona.

La gala, que va ser presentada per Elena Gadel i Meritxell Huertas, va tenir un volgut accent femení. Els premis els van entregar només dones que, abans d'obrir el sobre, van llegir frases feministes de congèneres famoses. Les actuacions musicals també van ser íntegrament femenines: Elena Gadel, Maruja Limón, Wom's Collective, Ju, Scarletts i la Balkan Paradise Orchestra. Però tot i l'esforç de l'organització per donar veu a les dones, la crua realitat es va imposar i els premiats van ser majoritàriament homes.

En el seu tradicional discurs, el president d'ARC, Jordi Gratacós, va aprofitar per reivindicar el desplegament del Pla Integral de la Música, que es va enllestir fa dos anys i que de moment s'ha quedat en un calaix, i va demanar que sigui el mateix sector de la música el que s'encarregui d'aplicar-lo. També va reivindicar la creació d'una FP per formar els professionals del management i va anunciar que l'exconseller Lluís Puig – que va intervenir a través d'un vídeo – havia estat nomenat primer soci d'honor de l'associació.

Els guanyadors de la XVI edició dels Premis ARC.
Foto: Xavier Mercadé

Miquel Curanta és el nou director de l'ICEC

...

Des del passat mes de novembre, Miquel Curanta (Pals, 1977) és el nou director de l'Institut Català de les Empreses Culturals (ICEC), en substitució de Xavier Díaz, que ha estat al capdavant de la institució durant més de dos anys. La consellera de Cultura Laura Borràs, li ha agraït la feina feta en un període complicat en què ha hagut de treballar en circumstàncies difícils arran de l'aplicació del 155.

Des de 2008, Curanta ha estat director del TR3SC. Anteriorment, entre altres responsabilitats, ha estat soci fundador de la productora Creativa Audiovisual (2006-2008); cap de l'àrea de música del TR3SC (2006); productor i creatiu publicitari a la Cadena SER (2002-2006); sotscaop tècnic i cap d'emissions a Ona Catalana (2000-2002); locutor de les emissores del Grup Flaix (1998-2000) i de la Cadena SER a Girona (1996-2000). Curanta també ha estat soci fundador i codirector de Ràdio Capital de l'Empordà i soci fundador d'Empordanet Televisió (1998-2007).

Xavier Curanta és periodista. Va estudiar Comunicació Audiovisual (Escola de Gestió Empresarial de Girona), un postgrau de Gestió i Estratègia en Social Media (ESIC Business School) i un màster en Direcció de Màrqueting i Comunicació (Universitat Oberta de Catalunya).

La Fira Mediterrània de Manresa tindrà nou director artístic

...

David Ibáñez s'ha acomiadat de la Fira Mediterrània, després de dirigir-ne set edicions consecutives. El passat mes de novembre, la Fira va publicar les bases del concurs per seleccionar la persona que ocuparà el càrrec de director artístic del mercat manresà durant els propers tres anys, amb possibilitat de pròrroga per a dos anys més. A la convocatòria, que es va tancar a mitjans de desembre, s'hi han presentat set candidats. Està previst que la persona que guanyi el concurs es pugui incorporar al càrrec aquest mes de febrer.

La convocatòria artística per participar a la 22a edició de la FMM està oberta fins al 4 de març. En l'edició anterior, celebrada a principis d'octubre passat, hi van participar més de 1.000 professionals d'un total de 604 entitats.

La Fira Mediterrània de Manresa és el tercer millor gran festival dedicat a les músiques del món, segons el jurat de la primera edició dels Festival Awards de Transglobal World Music Chart i ocupa la quarta posició al Top 10 global.

L'Acadèmia Catalana de la Música crea els Premis Alicia

● ● ●

L'Acadèmia Catalana de la Música ha anunciat la creació dels Premis Alicia, que es lliuraran en una gala que se celebrarà al voltant del 21 de juny, Dia Universal de la Música, i constaran de 15 categories: autoria o composició; interpretació; innovació; interdisciplinarietat; producció discogràfica i/o audiovisual; directe; talent emergent; mediterraneïtat; trajectòria; projecte social; projecte educatiu; internacionalització; periodisme musical; recerca; i mencions o premis especials.

Els acadèmics i les entitats associades a l'Acadèmia seran els encarregats de proposar els projectes, persones o entitats que optaran als premis i el consell acadèmic actuarà com a consell de garanties i vetllarà per garantir uns criteris transversals basats en la qualitat i/o excel·lència, la igualtat i/o equilibri de gènere i les bones pràctiques en matèria de relacions laborals, contractuals, jurídiques o de gestió de projectes puntuals.

El president de l'Acadèmia, Gerard Quintana, a la presentació dels Premis Alicia.

El nom dels Premis Alicia respon a la necessitat de feminitzar el sector cultural i treballar sense prejudicis de gènere. També fa referència a "Alicia al país de les meravelles", que "connecta amb la voluntat de l'Acadèmia de subratllar el poder evocador, creatiu, artístic i social de les arts musicals", segons el seu president. El nom vol retre homenatge a una de les intèrprets catalanes més universals: Alicia de Larrocha.

Neix Aixeta.cat, una nova plataforma de micromecenatge continu

● ● ●

A partir d'ara, els creadors comptaran amb una nova eina de finançament: la plataforma de micromecenatge cultural Aixeta.cat, que ha començat a funcionar a Catalunya aquest mes de gener. Inspirada en la plataforma nord-americana Patreon, Aixeta és, de moment, l'única plataforma de micromecenatge continu a Europa i, aprofitant aquesta circumstància, neix amb la voluntat d'obrir-se a tot el continent i al món sencer. De moment està disponible en català, castellà i anglès, però es pot publicar en qualsevol idioma.

La diferència essencial amb les altres plataformes de micromecenatge existents, com ara Verkami, és que amb Aixeta.cat els mecenes financen tota l'obra del creador, no un projecte en particular. No hi ha data límit ni objectiu financer específic i la relació amb els mecenes és regular i de llarg termini. De fet, Verkami i Aixeta són complementaris: mentre Verkami es pot fer servir per a projectes puntuals, Aixeta serveix

per tenir una relació llarga i constant amb un grup de subscriptors, que pot proporcionar al creador un finançament estable i de llarga durada per dedicar-se a la seva obra.

El funcionament és senzill: els creadors obren una pàgina a Aixeta per compartir els seus continguts i els posen a l'abast dels interessats que s'hi hagin subscrit. Les subscripcions són molt accessibles (des de 2 euros al mes) i els usuaris també poden seguir un o més creadors sense subscriure's. En definitiva, el creador va pujant continguts periòdicament, especificant, si vol, per quin nivell de subscripció estan disponibles, i els mecenes poden subscriure's a un o diversos creadors mensualment i accedir als continguts segons el nivell de subscripció.

Aixeta és una associació sense ànim de lucre impulsada i dirigida per l'escriptora, traductora i informàtica Liz Castro. Obrir una pàgina a la plataforma no té cap cost per a la persona creadora, però l'Aixeta reté un 5% dels diners que obté dels subscriptors. El 95% restant va directament als creadors en forma de subvenció, un cop pagada la petita comissió que cobra la plataforma de pagament. També cal tenir en compte que sobre aquestes donacions s'ha de practicar un 15% de retenció en concepte d'IRPF.

El govern de l'Estat aprova un decret-llei que avança algunes de les mesures que contempla l'Estatut de l'Artista

●●●

El Consell de Ministres del divendres 28 de desembre va aprovar un Real Decreto Ley amb algunes mesures "d'urgència" incloses a l'informe per a un Estatut de l'Artista, que el Congrés dels Diputats va aprovar per unanimitat el setembre passat.

Aquests són els tres punts aprovats en aquest decret-llei:

1. Els autònoms per compte propi podran facturar amb un 10% d'IVA, sempre i quan ho facin directament a l'organitzador de l'espectacle
Els intèrprets i artistes persones físiques (autònoms) podran facturar amb el 10% d'IVA només a l'organitzador o al productor de l'espectacle. En tots els altres casos, quan hi hagi intermediaris, l'IVA serà del 21% com fins ara.

2. Els músics podran seguir cotitzant en períodes d'inactivitat si acrediten 20 dies d'alta l'any anterior

Fins ara, un músic no podia cotitzar si no treballava. A partir d'ara, un músic que acrediti haver cotitzat 20 dies al Règim General de la Seguretat Social (no al RETA) l'any anterior podrà optar a cotitzar encara que no treballi. D'aquesta manera quedarà cobert en cas de malaltia, en períodes de baixa per maternitat o paternitat o, en el cas de les dones, durant l'embaràs i el període de lactància. La mesura també permet acumular cotitzacions de cara a la jubilació.

3. El govern regularà la compatibilitat de la pensió de jubilació amb els drets d'autor

Aquesta mesura s'haurà d'acabar de definir. El govern es dona un termini de sis mesos per regular la compatibilitat de la pensió de jubilació i el cobrament de drets d'autor.

El decret-llei aprovat pel Consell de Ministres també preveu que en un termini de sis mesos s'aprovi un nou decret que modifiqui la regulació de la relació laboral especial dels artistes en espectacles públics i substitueixi el Real Decreto 1435/1985 que ara és vigent.

Finalment, el passat 22 de gener, el Congrés va aprovar per unanimitat convalidar el decret-llei amb el paquet de mesures que conformen l'Estatut de l'Artista per tal que aquest sigui tramitat com a projecte de llei.

Ja està obert el període de presentació de propostes artístiques per participar al Mercat de Música Viva de Vic. El termini finalitza el 29 de març.

● ● ●

El Mercat de Música Viva de Vic ja prepara la seva 31a edició, que se celebrarà del 18 al 21 de setembre.

La programació s'estructura a partir de dues línies: la programació de l'**MV**, pensada per als professionals amb l'objectiu de promoure la contractació, i la del **Festival**, pensada per al públic i amb un esperit més lúdic i festiu.

Els concerts de la programació **MV** tenen lloc de dimecres a divendres i es concentren als escenaris de L'Atlàntida i la Jazz Cava, mentre que els del **Festival** s'ubiquen a la Plaça Major i El Sucre.

Com actuar al MMVV 2019?

- El període per presentar propostes per la 31a edició del MMVV finalitza el **29 de març de 2019**.

- La direcció artística escull al voltant de **70 propostes** basant-se en els següents criteris de selecció:

- Es prioritza que es tracti d'una estrena d'espectacle o disc nou.
- Es valora la identitat pròpia, el risc artístic i la trajectòria de l'artista/banda.
- Es valora la solidesa de l'empresa de management.
- Es valora el potencial de venda, viabilitat econòmica i tècnica.
- Es valora l'explicació dels objectius del projecte i la importància del seu pas pel MMVV per assolir aquests o una part d'aquests objectius.

- Es poden presentar propostes de **tots els estils i gèneres musicals**, a excepció de la música clàssica.

- La direcció artística decideix quin format (si MV o Festival) és el més òptim per cada proposta.

Més informació i inscripcions al web www.mmvv.cat.

Primera edició de la Fira de Luthiers de la Cellera de Ter

● ● ●

Si bé, des de fa anys, La Cellera de Ter és coneguda per la seva important i inquieta escena musical, no fa gaire temps ho era també per la gran quantitat de negocis que giraven entorn de la fusta, un fet que li va valer el sobrenom de "vila del moble".

La Fira de Luthiers, una iniciativa conjunta de l'Ajuntament i del Col·lectiu de músics de la Cellera de Ter, neix doncs amb la intenció de casar aquestes dues vessants, música i fusta. Dos conceptes a primer cop d'ull allunyats entre si, però que en l'ofici del luthier troben un nexa comú: l'acurat treball, en molts casos, de la fusta, per la construcció d'instruments musicals.

Així, el diumenge 18 de novembre es va celebrar aquesta primera fira, que va comptar amb la presència d'una desena d'artesans luthiers que van mostrar i posar a la venda guitarres elèctriques i acústiques, amplificadors, violes, violins, contrabaixos,

violes de roda, mandolines, instruments medievals, cordes de tripa naturals, bateries i instruments de vent. També es van fer seminaris i tallers sobre la construcció artesanal de guitarres i bateries, l'evolució dels instruments de corda des de l'època medieval, on es va mostrar el funcionament i les rutines de manteniment de pianos i harmòniques, a més d'una exposició d'instruments i un taller infantil de construcció d'instruments musicals. La jornada es va completar amb concerts de petit format, amb un vessant didàctic, a càrrec de David Mauricio, Xavi Lozano i alumnes i professors de l'Escola de Música de la Celleria de Ter.

que ha estat vicepresident de MUSICAT durant 23 anys i trompetista de La Principal de La Bisbal 31 temporades. Amb la seva disponibilitat i el seu bon criteri, ha contribuït durant tots aquests anys a la tasca que fa l'associació en favor dels músics.

XVIII Sopar de Santa Cecília

Com cada any, el passat 22 de novembre, MUSICAT va celebrar la diada de Santa Cecília, patrona dels músics, amb un sopar al restaurant La Diva de Girona.

A les postres, el president Josep Reig va entregar el premi La Nota, que MUSICAT atorga anualment en ocasió d'aquest sopar a una persona de l'associació. Enguany el premi ha sigut per a Josep Ramon Prats,

“ L'entrevista Antoni Mas ”

Antoni Mas (Caldes de Malavella, 1945) va cursar estudis de piano, solfeig i harmonia al Conservatori del Liceu de Barcelona. S'inicia en el món de la música professional acompanyant Jorge Sepúlveda a principis dels anys 70. Ha estat director de les orquestres Caravana (1975-76), Marina (1977-1990), Maravella (1991-1995) i Selvatana (1995-1997). Com a compositor, ha enregistrat més de cent trenta títols, entre els quals una cinquantena de sardanes, amb els que ha obtingut diversos premis de composició. És autor d'un bon nombre d'havaneres, gènere pel qual s'ha interessat fins al punt de presidir la Fundació Ernest Morató (2013-2018). També és l'autor de l'himne del RCD Espanyol de Barcelona.

Com a gestor, va ser president del Comitè Provincial de Girona del Sindicato Provincial de Músicos Españoles (SPME) (1992-2003); vicepresident del Comitè Nacional del SPME

(1996-1999), president del Consell de Catalunya del SPME (1999-2003), vicepresident de la Red de Organizaciones de Autores e Intérpretes de Música (ROAIM) (2004-2007), president de la federació Unió de Músics de Catalunya (UMC) (2003-2009). També va ser el fundador i ideòleg del grup MUSICAT del qual va ser president i gerent de 1996 a 2008.

És autor del manual "Cooperatives de músics. Un nou model de gestió" (2013) i del llibre "Històries de músics" (2016), on recull algunes de les anècdotes més sucoses viscudes i escoltades a l'època que dirigia les orquestres de ball.

Actualment es dedica a la composició i actua com a pianista en diferents projectes amb la cobla Montgrins i el grup Port-Bo, la soprano Indira Ferrer-Morató i altres solistes. També és conseller directiu de la Sociedad de Artistas (AIE) i membre de la Junta Directiva de MUSICAT.

”

60 anys de carrera donen per molt. Què és el que et fa sentir més satisfet?

L'aspecte musical, especialment la composició, tot i que jo sempre he procurat engrescar-me amb el que m'ha tocat fer i quan em vaig haver de dedicar a la gestió ho vaig fer amb la mateixa il·lusió.

En tots aquests anys has pogut constatar de primera mà l'evolució de l'ofici de músic. En quins aspectes creus que s'ha millorat?

En l'ensenyament. Els músics avui en dia estan molt més preparats que quan jo vaig començar. Hi ha centres com l'ESMUC o el Taller de Músics que són excel·lents i accessibles, i fins i tot a molts pobles i ciutats petites hi ha centres de cert nivell. Quan jo vaig començar, els conservatoris eren inaccessibles per a la majoria i la gent que vivia lluny de la ciutat s'havia de refiar de les classes que donaven els músics del poble, que moltes vegades prou feina tenien per ells. Sí que hi havia algun músic determinat que destacava, però el nivell general era més baix. En aquest aspecte, hi hem guanyat. En tots els altres hi hem perdut. Si ara tenim una certa protecció social, és gràcies a l'esforç que hem fet els mateixos músics, perquè l'administració, fins ara, no ha fet absolutament res.

Què t'empeny a deixar la professió de músic per dedicar-te a la gestió?

Hi ha dos motius. Primer de tot la necessitat del col·lectiu: ens van començar a demanar factures per les actuacions i els músics de seguida vam detectar que si nosaltres no podíem fer factures, perquè ni som autònoms ni per llei ho podem ser – o almenys és el que teníem entès fins ara – les acabarien fent els representants i ens trobaríem condicionats. Tampoc estàvem disposats a constituir les formacions musicals com empreses, perquè ¿qui de la colla es faria càrrec d'assumir els costos del material, dels vehicles i de contractar els propis companys, amb el risc que si no sortia feina se la jugava? Per tant, l'única solució que teníem era fer una cooperativa. Al principi, no vaig deixar de fer de músic perquè em pensava que les dues activitats serien compatibles. De fet, la cooperativa es va fer per les tres o quatre orquestres grans, que van ser les primeres a detectar aquesta

necessitat, però després tothom va pujar el carro i allò va anar creixent. Vaig deixar la Maravella per la Selvatana, que en aquells moments tenia menys dies de feina, però no me'n vaig sortir i ho vaig haver de deixar.

Per altra banda, mirar de millorar la situació del sector representava un repte i això sumat al fet que ja portava vint anys a les orquestres i n'estava una mica cansat, em va fer decidir.

Fins aquest moment, era habitual cobrar en negre?

I tant. De fet, el que va trencar el cobrament en negre va ser una casualitat. En el temps de les vaques grasses, als anys 80, algun alcalde il·luminat va creure que els actes de la festa major havien de ser gratuïts i els ajuntaments es van quedar sense el calaix per pagar els músics. Els diners havien de sortir de l'ajuntament i lògicament s'havien de justificar. Aleshores ens van començar a demanar factures.

Del 1992 al 2003 vas estar vinculat al Sindicato Profesional de Músicos Españoles (SPME) i fins i tot vas arribar a presidir-ne el consell territorial de Catalunya de 1999 a 2003. Quin paper tenia aquest sindicat?

Lògicament, havia d'haver reivindicat que es complís el que deia la normativa en matèria laboral. No era pas normal que ens paguessin en negre. Els músics estem considerats treballadors per compte al·lè i, per tant, ens havien de fer un contracte, donar-nos d'alta a la seguretat social, pagant el contractant la part patronal i nosaltres la del treballador, etc. Però aquest sindicat, o no tenia capacitat, o se'n despreocupava. El cas és que no es feia res.

Com funcionava?

De cap manera. No funcionava. Era un "sindicato vertical", un organisme amb seu a Madrid. De seguida vaig detectar que el poder sortia d'allà, però que la meitat dels recursos sortien de Catalunya, que és on hi havia més afiliació. Aleshores vaig voler

canviar el sistema perquè no considerava just que jo, que representava els 300 músics de Girona, tingués només un vot com, per exemple, el delegat de Guadalajara que representava 15 músics. Llavors van crear els "comités territoriales", que venia a ser l'equivalent al "café para todos" de les autonomies. Fins que va arribar un dia que ho vam discutir amb la Junta i vam decidir separar-nos-en.

Però calia estar afiliat al sindicat per treballar?

No. Al principi es van fer uns carnets. N'hi havia de blancs, per als que tenien estudis i de roses per als artistes que no tenien formació musical, però que es consideraven vàlids per exercir la professió. Als carnets hi accedies amb els estudis o bé feien proves d'aptitud. Però la realitat és que aquest carnet no servia per a res. Es veu que molt abans que jo comencés a treballar sí que se solia demanar el carnet per anar a tocar.

I què se'n feia amb els diners de les quotes?

Es recaptaven molt pocs diners, bàsicament les quotes que pagàvem els músics. A Girona érem 300 músics i pagàvem 30 pessetes l'any. Donava per mantenir un local i pagar una mica al secretari. El "comité nacional" disposava de quatre xavos, que

servien per mantenir l'estructura i fer una reunió l'any a Madrid, que es resumia en un dinar. Els "comités provinciales", com el de Girona, feien una assemblea anual on no es parlava de res important, era una reunió de músics. Era tan poc operatiu que al principi, abans de dir-se SPME, es deia Asociación Sindical de Músicos Españoles ASME i els músics en deien l'"asme reir". Tot era molt arcaic: encara veig aquelles màquines de escriure velles, aquelles còpies en paper carbó... Tot molt precari. L'única justificació que tenien és que no hi havia ingressos i no podien fer res.

Com se't va acudir la solució cooperativa?

La primera referència va ser una cooperativa, tipus gestoria, que havia començat a funcionar a Tarragona. Vàrem copiar i, podríem dir, millorar el model. Per buscar assessorament, m'entrevistava amb advocats, gestories, laboralistes, fins i tot amb la mateixa administració. Però quan feia mitja hora que parlava amb aquella gent — a vegades ni això — ja m'adonava que del tema dels artistes en sabien menys que jo, perquè jo, tot i no ser gestor ni jurista, havia anat acumulant informació i coneixia bé la professió. Quan estava així de perdut, es va morir un músic electrocutat en un accident a la plaça de la Coma de Cassà de la Selva i jo hi era. En aquell moment els músics no teníem cap protecció i el fet va generar un judici contra l'ajuntament. Nosaltes encara no teníem serveis jurídics i al músic el va representar un seu cunyat, que era advocat de CCOO. L'ajuntament en va sortir ben parat gràcies a un assessor que coneixia molt bé el tema dels artistes. Jo em vaig empassar el gripau, però vaig fer una lectura positiva dels fets i vaig fitxar l'assessor. Casualment vaig trobar la persona que necessitava en aquell fet llastimós en què el vam tenir com a contrari en el litigi.

A partir d'aquí es va iniciar la col·laboració: jo li anava presentant els problemes que teníem els músics i ell em presentava les diferents solucions que hi havia — si és que n'hi havia més d'una — Aleshores escollíem la que ens anava millor. I així vam anar perfilant les cooperatives. Primer vam fer Músics de Girona, que és la cooperativa de règim general; després la cooperativa d'autònoms, Músics de Catalunya i l'empresa Doble Xamfrà, per poder solucionar el tema del material professional i del personal auxiliar. Més endavant

l'Associació Cultural Dos Per Quatre, perquè les cobles poguessin facturar amb exempció d'IVA. I sempre entre les dues aigües de la legalitat i l'al·legalitat, perquè érem en un terreny per descobrir i no hi havia precedents. Procuràvem cobrir-nos les espatlles el millor que podíem, fer-ho el màxim de bé, però sempre estàvem a criteri del que digués l'administració i, com s'ha demostrat recentment, ho seguim estant. Vaig tenir alguns problemes amb inspectors d'Hisenda o de la Seguretat Social, perquè hi havia diferents interpretacions de la normativa. La manera que vaig trobar de solucionar-los va ser anar a parlar amb el càrrec més alt possible de cada administració per exposar-li la nostra situació. Li explicava que nosaltres fèiem allò per tapar un forat, un buit legal que teníem, i per poder cotitzar i fer les coses ben fetes. També els deia que si ens apretaven hauríem de tancar. Les dues vegades que m'hi vaig trobar, una vegada amb la Seguretat Social i una altra amb Hisenda, em van escoltar i ho vam poder solucionar.

L'Associació Professional de Músics de Catalunya MUSICAT, que es va crear el 2006, també té una funció sindical?

Sí. El que nosaltres preteníem no era ser una simple una gestoria, sinó que teníem aspiracions d'avançar des del punt de vista de la reivindicació dels drets dels músics. Com que les cooperatives ja rutllaven i se'n cuidava el personal de l'oficina, jo em vaig dedicar exclusivament a la gestió política, cosa que va resultar pràcticament inútil perquè era picar ferro fred. Primer em vaig discutir amb els polítics de Madrid i després amb els d'aquí. L'única diferència que hi vaig trobar és que els de Madrid no t'escoltaven i els d'aquí t'escoltaven però tampoc no feien res. El resultat era el mateix. Només vam avançar en una cosa, i és que gràcies a les cooperatives vam poder cotitzar. Però des del punt de vista polític, no es va poder canviar cap normativa, va ser un esforç inútil.

L'única diferència que hi vaig trobar és que els de Madrid no t'escoltaven i els d'aquí t'escoltaven però tampoc no feien res. El resultat era el mateix

De fet, continua vigent la mateixa normativa

És que, si el govern hagués sigut capaç de fer complir la normativa, no hauríem tingut necessitat de muntar les cooperatives. A nosaltres ja ens estava bé el que hi havia. La situació ideal hagués sigut que ens contractessin i ens donessin d'alta com a qualsevol treballador. Però és que això no es feia mai. Hi ha molta gent que es pensa que els organitzadors no contracten els músics laboralment perquè existeixen les cooperatives, quan és exactament al revés: les cooperatives es van fer perquè ningú complia la normativa.

Hi ha molta gent que es pensa que els organitzadors no contracten els músics laboralment perquè existeixen les cooperatives, quan és exactament al revés: les cooperatives es van fer perquè ningú complia la normativa

Efectivament, hi ha qui diu que si les cooperatives no existissin es compliria la llei

Això no és veritat i la prova és la meua vida laboral. Jo vaig començar a fer de músic als 14 anys i quan vaig muntar les cooperatives en tenia 51. En aquests 37 anys de vida laboral potser tinc dues o tres cotitzacions directes. A la vista que no ens cotitzaven enlloc, els músics vàrem començar a cotitzar-nos nosaltres mateixos. El dia que anàvem a tocar, omplíem els TC1 i TC2 i després anàvem al banc a ingressar la cotització. Més tard ens van dir que no podien acceptar aquestes cotitzacions si no hi havia el segell i el número de cotització de l'empresa. Llavors usurpàvem el número de cotització i el segell a l'empresa per poder-nos seguir cotitzant. Finalment, ens van prohibir del tot cotitzar-nos nosaltres mateixos. I encara hi ha una pila de músics que ho podrien testificar.

L'any 2003 es va fundar la Unió de Músics de Catalunya, que tu vas presidir fins al 2009. Per què es va crear aquesta federació?

MUSICAT reunia bona part dels músics de tot Catalunya, però hi havia altres associacions més petites, com ara l'ACIMC, l'AMT, l'AMJM, l'AMAPEI i altres entitats, que funcionaven independentment. La idea era federar-nos per aconseguir ser un interlocutor vàlid, com més potent millor, amb les administracions.

La gran pregunta que m'he fet sempre és perquè els polítics no s'agafen seriosament la cultura

Per facilitar-ho, vam proposar que els socis d'aquestes associacions poguessin utilitzar els serveis de les cooperatives sense pagar la quota a MUSICAT. Però tot plegat va acabar no servint per a res perquè a l'altre costat els polítics eren sords i ja pots xiular si l'ase no vol beure. Encara que haguéssim sigut deu mil músics, no ens haurien escoltat.

La gran pregunta que m'he fet sempre és perquè els polítics no s'agafen seriosament la cultura. Fins i tot admetent que no tinguin cap mena de sensibilitat, si fessin números s'adonarien que la indústria cultural genera uns ingressos que justifiquen que s'hi entretinguin una mica. Però ni tan sols tenen aquesta visió mercantilista.

L'any 2004 es va constituir la Red de Organizaciones de Autores e Intérpretes de Música (ROAIM), de la qual formava part la UMC. Quina funció tenia aquesta entitat?

Amb la projecció que va agafar, MUSICAT es va convertir en un model per altres comunitats, començant per Madrid, on alguns es van adonar que allò podia ser una solució i em van demanar ajuda per impulsar el "modelo catalán", com deien ells. Aleshores vaig començar a moure'm i va surgir ROAIM que, en principi, havia d'impulsar un Plan de Normalización Laboral (PNL) per a totes les

comunitats que ho volguessin. Es tractava de reunir músics a cadascuna de les comunitats autònomes (vam anar a totes excepte a Múrcia) i explicar en què consistia el modelo catalán per intentar que en aquella comunitat sortís un grup de músics o una associació preexistent que estés disposada a aplicar-lo, tal com va passar a Santiago, a Sevilla o a Madrid. Tot això es va fer sense comptar amb els polítics, però hi havia llocs on les administracions també s'hi interessaven. Va fracassar perquè a molts llocs no es va trobar la sensibilitat i el quòrum necessaris i també perquè segurament el projecte mereixia dedicar-hi més temps. La intenció era bona però el procediment no va ser l'adequat.

Vas deixar la gerència i la presidència de MUSICAT ara fa deu anys, però has seguit vinculat a l'associació com a membre de la Junta Directiva. Amb la perspectiva, creus que s'ha fet una bona feina?

Si. La prova és que jo vaig marxar i MUSICAT ha seguit funcionat perfectament bé. També s'ha de dir que ho vam preparar durant dos anys. Ara he tornat a la música i m'he pogut oblidar de la gestió. Sempre he procurat enganyar-me a mi mateix pensant que el que em passa és el millor que em podia passar. Fins i tot de la mili, que em va tocar en un cuartel de la legió al Sahara, vaig tornar amb un diploma.

Amb el grup d'havaneres Port-Bo

Penses que s'acabarà trobant una solució per facilitar la contractació dels músics? Un cens de músics assimilats a l'alta seria una bona opció?

Aquesta és una de les solucions que vam presentar l'any 2007 al Congrés dels Diputats. En aquell moment, tenia l'aprovació de tots els partits amb representació parlamentària però no es va acabar aplicant perquè darrera dels polítics venen els tecnòcrates i aquests no ho van veure viable. Aquest tema s'acabarà solucionant, però no serà per la voluntat dels polítics. Passarà alguna cosa que farà que no quedi més remei que encarar el problema. Potser ja hi estem arribant. Flairo que el que s'està movent a Madrid va per aquí. Ara el que interessaria és que aquest govern aguantés el suficient per tirar endavant la reforma. Correm el risc que el govern que vingui després s'ho carregui - de fet, ja va passar una vegada - però com a mínim ja haurem sentat les bases. L'única esperança que hi ha és que ho hauran d'arreglar perquè el caos és enorme. Potser el problema que hi ha ara amb les cooperatives en serà el detonant. En aquest país anem tirant i les coses només s'arreglen quan peten.

Creus que els músics són part del problema?

No. A primera vista, semblaria que sí. Fins i tot els mateixos músics diem que el nostre principal problema són els músics. Però la veritat és que no. Ens veiem abocats a anar cadascú a la seva i a passar per sobre de l'altre si convé. Es la llei de la selva. Ens n'hem de sortir com podem i a vegades no ens sabem respectar prou. Un músic que toca en una simfònica no és millor músic que un de jazz o un de flamenc. Cadascú fa la seva funció. Un músic de clàssica no és més bon músic que un músic de còbala. Hem d'aprendre a respectar-nos. El que desvirtua la relació entre nosaltres són les trampes, com les dels que es valen de mitjans tècnics per enganyar i no ho diuen (si vols fer playback, fes-ho però no ho amaguis). Tota la vida he viscut de la música i sempre m'he hagut de barallar amb aquests i amb els que treballen al banc, guanyant un bon sou, i els caps de setmana poden permetre's el luxe d'anar a tocar, per divertir-se, cobrant menys que jo. El que cobra per tocar és un professional. Però com que no hi ha hagut

Amb Francesc Ten al concurs de composició Memorial Pere Fontàs

mai cap regulació de preus és un campí qui pugui. Son les trampes i la falta de feina el que perverteix les relacions entre els músics.

L'altre culpable és la secular poca consideració que tenen dels músics els polítics d'aquest país. Ja al segle XI, Alfonso X, anomenat "el sabio", va qualificar d'innobles i indignes els músics i els joglars que pretenien cobrar per exhibir les seves qualitats artístiques. *"Otra cosa seria - va dir - si lo hicieran para solazar a sus monarcas o a ellos mismos"*

Creus que és necessari que els músics tinguin un sindicat?

Necessari sí, possible ja és una altra cosa. El sindicat seria l'interlocutor vàlid amb les administracions, ja que no podem tenir un col·legi professional. I això per dos motius. En primer lloc perquè hi ha el tema dels títols, que en el nostre cas és molt complicat. Quan jo treballava a les orquestres, moltes vegades m'estimava més un cantant que no tenia cap títol que un altre amb molts títols però que no servia per la feina. Per altra banda, avui en dia l'administració no afavoreix la constitució de col·legis. En aquest cas, un sindicat seria un interlocutor vàlid, però si

els de l'altre costat no escolten, els interlocutors no ens serveixen de res. A més, tenim la desgràcia que la nostra professió és totalment prescindible. Si els treballadors de la Renfe fan una vaga, paralitzen el país. Però és impensable que tots els músics facin vaga. L'única vaga que podríem fer els músics és a la japonesa, tocant dia i nit pel carrer. Però en la situació que estem no li pots demanar a un músic que deixi de treballar un dia que té bolo.

Es necessiten unes dots innates per ser músic?

Sí. Si no tens oïda musical i sentit del ritme, no seràs mai un bon músic.

Tu que ets autor de tantes sardanes i el coneixes bé, com veus el món sardanista?

Curiosament, fa temps els sardanistes tenien por que les sardanes s'acabessin per falta de músics. Ha resultat exactament el contrari. Cada vegada hi ha més músics joves i ben formats que toquen a les cobles. Malauradament el motiu és que no hi ha feina i els músics que surten de les escoles s'han d'agafar allà on poden. Passa el mateix amb els grups d'havaneres: abans aquests grups eren aficionats que tocaven una mica la guitarra i ara molts comencen a portar músics amb estudis. És una manera de donar sortida a la professió.

Com deia abans, els centres d'ensenyament funcionen bé, però es poden convertir en centres de frustració per als músics que en surten i no poden treballar. Avui en dia, un músic que surti de l'ESMUC tocant molt bé el violí, no té on anar a tocar, no hi ha programacions. No fa gaire vaig anar a tocar a Alemanya, en un teatre

d'una ciutat petita. El programa de la temporada constava de 240 concerts – els vaig comptar – Aquí això no passa. No hi ha feina i això porta a la perversió de les taquilles inverses, anar a percentatge i treure'ns els ulls entre nosaltres per poder treballar.

Creus que no hi ha feina perquè falta cultura musical?

En aquest país sempre comencem la casa per la teulada. El que seria normal és que, a partir d'un públic musical, sortissin uns locals i uns festivals i després uns músics de les acadèmies per anar a treballar. Aquí tenim auditoris, grans equipaments i grans festivals però no tenim públic. Els festivals d'estiu són parcs temàtics de la música de cara als forasters. Fins i tot, moltes vegades cauen en la perversió de contractar amb diner públic quatre burros nafrats que no aporten res, i no diré noms.

No hi ha el costum d'anar a concerts?

Aquí el futbol s'ho menja tot. Jo entenc que al públic li és més fàcil apalancar-se davant del televisor amb una cervesa a la mà i un partit de futbol, que sortir de casa un dia d'hivern i pagar l'entrada per anar a

Hi ha algun polític que s'hagi adonat que a Catalunya som el que som gràcies a la cultura?

● ● ●

un concert. El que no entenc és que els polítics no facin absolutament res per pal·liar aquesta situació. A més, la televisió és un desert musical total. La música és entreteniment i és cultura. On són els programes musicals? La televisió pública hauria de mirar per la cultura del país. Hi ha algun polític que s'hagi adonat que a Catalunya som el que som gràcies a la cultura? Si aquest país té un pes específic a Europa o al món, n'hem de donar gràcies a gent com Gaudí, Tàpies, Pau Casals o Mompou, però el percentatge del pressupost que va a la cultura és ínfim i l'IVA - ja veurem com queda – és del 0,2%, quan a França és del 5,5%. La diferència és que França considera la cultura un article de primera necessitat i aquí el consideren un

Amb Indira Ferrer-Morató

luxe. I així ens va. Per això, quan algú em diu que el seu fill vol ser músic pensant que me n'alegraré, jo li dic: si el teu fill vol adquirir una cultura musical per tenir una ment més oberta i poder apreciar més els concerts, ho trobo molt bé, però si s'hi ha de guanyar la vida més val pensar-s'ho perquè avui en dia és una odisea enorme.

Quins creus que són els principals reptes que la professió té plantejats ara mateix?

Que ens escoltin. No sé fins a quin punt nosaltres ho podem fer. Aquí l'interessant seria que gent significativa es mullés. Però aquesta gent no tenen aquests problemes, ni tampoc els músics que els acompanyen. No hi ha solidaritat, però no sé fins a quin punt és culpa dels músics. Cadascú es veu obligat a mirar per ell. El que caldria és que els propis músics prenguin consciència dels seus drets i els seus deures. De vegades nosaltres som els primers que assumim que som uns bohemis i que tenim una vida precària.

En aquest país no tenim l'escola de la revolució, com els francesos. Ells tenen una cultura d'haver fet cau i net i una consciència de poble. Reclamen que a la classe mitjana se l'ha de tractar amb dignitat. Aquí el 15M va durar de Nadal a Sant Esteve.

No hem parlat de la teva faceta de músic i em sap greu. Però estava clar que no tindríem espai per parlar de tot i, tenint en compte el que ens ocupa ara mateix i comptant amb la teva generositat, hem donat prioritat a les qüestions que tenen a veure amb la teva faceta de gestor. No obstant, no volem acabar sense preguntar-te quins són els teus projectes musicals més immediats.

Ara he acabat de compondre una cantata que s'estrenarà al Liceu el mes de maig per la final del concurs "La Sardana de l'Any". Amb el grup Port-Bo, la Indira Ferrer-Morató, la Gina Esposito i els músics Joan Bossacoma i Enric Canada, estem fent un espectacle-homenatge a Josep Bastons, "L'home de la guitarra", i amb els Montgrins i el Port-Bo estem girant l'espectacle "Acoblats". Un altre projecte és recuperar el musical "Isavel", que es va estrenar l'any 2013, i fer-ne una versió concert per poder portar-lo a escenaris més reduïts. També tinc ganes d'escriure una novel·la. Escrivint m'hi trobo còmode perquè no tinc l'obligació de fer-ho bé: soc músic. En canvi, amb la música tinc molta autoexigència.

Jo a la vida he tocat moltes teclades, és el cas de dir-ho. He fet de pianista, arranador, director i compositor. He escrit un parell de llibres i m'he dedicat a la gestió. Si m'hagués dedicat només al piano, segur que ara tocaria molt millor. Si vols fer carrera com a pianista, has de renunciar absolutament a tot i jo, per bé o per mal, no ho he fet. No sé si hi he guanyat o hi he perdut, però com que no podem tornar enrere, no ho sabré mai.

Cap a un nou marc normatiu

Sembla que per fi alguna cosa es mou a Madrid: tal com us expliquem a les notícies, el passat 22 de gener el Congrés dels Diputats va aprovar per unanimitat que l'Estatut de l'Artista sigui tramitat com a projecte de llei. A més, el govern s'ha compromès a substituir abans de sis mesos el Real Decreto 1435/1985, que regula la relació laboral especial dels artistes en espectacles públics, per un de nou. Dues bones notícies, tot i que encara és aviat per cantar victòria.

En aquest reportatge us volem explicar en quin punt ens trobem, com hi hem arribat i en què ens pot afectar – si s'arriba a aplicar – la nova regulació.

Un real decret insostenible

L'any 1985 es va publicar el RD 1435/1985 que regula la relació laboral especial dels artistes en espectacles públics i que estableix que els músics són treballadors per compte aliè i han de ser contractats laboralment per l'organitzador de l'espectacle, que els ha de donar d'alta a la seguretat social i ha de practicar la corresponent retenció de l'IRPF. El problema és que, a la pràctica, aquesta normativa només s'aplica als contractes de llarga durada, però en el cas de contractacions esporàdiques, el que anomenem bolos, s'incompleix sistemàticament. En general, els bolos se solien pagar en negre fins que, per raons diverses que ara no venen al cas (l'Antoni Mas ho explica a l'entrevista), els organitzadors van començar a demanar factures als músics, cosa que els obligava a fer-se autònoms – tot i que la seguretat social no ho contempla – o a constituir-se en empresa, una solució que en la majoria dels casos resulta insostenible.

Les cooperatives de MUSICAT es van crear precisament per mirar de donar una sortida a aquest atzucac. Davant la desprotecció social amb què treballaven i la impossibilitat de facturar com a persones físiques, l'any 1996 un col·lectiu de tres-cents músics de la província de Girona va constituir la cooperativa **Músics de Girona**, per gestionar la facturació i les altes a la seguretat social de les seves actuacions. Més endavant, l'any 2001, es va crear **Músics de Catalunya**, una cooperativa de treball associat que permet facturar les actuacions dels músics en règim d'autònoms, sense que disposin d'epígraf o CIF al seu nom, ja que depenen exclusivament de la cooperativa per facturar els rendiments de treball.

L'any 2006, aquest col·lectiu de músics associats a les cooperatives havia crescut considerablement. S'havia trobat una solució provisional per fer les coses el millor possible i intentar que el màxim de músics treballassin coberts per la seguretat social. De fet, molts dels músics que ara triomfen a l'escena catalana han sigut socis de les cooperatives en un moment o altre de la seva carrera.

Però calia anar més enllà, i per això el mateix consell rector de les cooperatives va decidir constituir l'**Associació Professional de Músics de Catalunya MUSICAT**, una associació de caràcter sindical que neix amb vocació d'aglutinar els músics professionals per tal de tenir una veu el més potent possible a l'hora de reclamar a l'administració millores laborals i, a terme, una reforma de la llei que hauria de facilitar l'alta assimilada de tots els músics a la seguretat social i un sistema de contractació laboral pràctic i assumible per qualsevol organitzador.

El llarg camí de la reforma laboral

Primer intent:

L'any 2007, a partir d'una campanya per la regularització laboral dels músics iniciada per la Unió de Músics de Catalunya, MUSICAT encarrega a un equip de juristes la confecció d'un informe-proposta de modificacions legals a la normativa vigent sobre relació especial d'artistes en espectacles públics, tant en el vessant contractual del Real Decret 1435/1985, com les modificacions que caldria efectuar en la relació de seguretat social del Real Decret 2621/1986. La proposta s'envia a tots els partits polítics amb representació parlamentària. Finalment, és ERC qui presenta al Congrés dels Diputats una esmena al "Proyecto de Ley de medidas en materia de Seguridad Social". El 5 de desembre del mateix any es publica al BOE que el govern es compromet a actualitzar les normes que regulen la relació laboral i de seguretat social dels artistes en espectacles públics en el termini d'un any. No se'n parla més fins que, quasi dos anys després, el mes d'octubre de 2009, el diputat de CiU, Josep A. Duran i Lleida, presenta a la Comissió de Cultura de la Mesa del Congrés la proposta no de llei de reforma d'aquestes normes. Al cap d'un mes el Congrés dels Diputats aprova per unanimitat la proposta, que queda en un calaix. L'any 2013 la diputada de CiU Montserrat Surroca demana a la Comissió de Cultura del Congrés que doni compliment al mandat del 2009. La Comissió s'hi oposa amb l'únic vot en contra del PP, que en aquell moment tenia majoria absoluta. Fi de la història. L'única contrapartida que MUSICAT va obtenir és un informe vinculant de la seguretat social que avala el sistema de les cooperatives mentre no hi hagi una nova normativa.

Anys de picar pedra: el sector s'organitza per obtenir una reforma de la llei

Després d'aquest cop de porta i durant tots aquests anys, MUSICAT ha seguit treballant i teixint complicitats per tal de convèncer els polítics —i els mateixos músics— de la necessitat de tenir un nou marc legal i fiscal que reguli la professió d'acord amb la seva realitat

actual i acabi amb la situació de precarietat laboral que pateix. Les cooperatives representen una solució d'emergència, que permet als músics —i a aquells que els contracten— treballar amb garanties, però hem de ser conscients que la veritable solució passa per fer una nova llei que faciliti, entre altres, la contractació i l'alta permanent dels músics a la seguretat social, que doni una resposta al problema de la intermitència i que permeti que un músic pugui ser autònom, cotitzant d'acord amb els seus ingressos.

Però modificar una llei o, encara més fer-la nova, és certament difícil. Mentrestant s'ha de picar molta pedra, aconseguir el màxim consens i esperar el moment oportú. Això és el que hem fet durant tots aquests anys: picar pedra i picar portes. Potser ara començarem a veure algun resultat.

MUSICAT ha participat a totes les taules de treball, plataformes o reunions on s'ha tractat el problema laboral dels músics.

El Consell Nacional de la Cultura i de les Arts (CoNCA)

Des de la seva creació l'any 2009, el CoNCA ha estat un aliat de la causa dels músics. Les associacions de músics, en aquell moment federades en la Unió de Músics de Catalunya, hi vam anar a exposar els nostres problemes laborals i fiscals i vam demanar-li que proposés un diàleg amb tot el sector de la música: músics, mánagers, productors, sales i editorials. El resultat va ser el *Codi de bones pràctiques en l'àmbit de la creació i de la interpretació musicals*, que es va publicar l'any 2010 en forma de llibre. Aquest document recull un conjunt de pautes d'actuació dels diferents actors que intervenen en

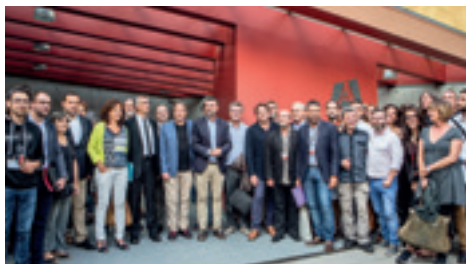
Francesc Guardans, Mariona Carulla, Eduard Iniesta, Manuel Forcano i Antoni Mas a la presentació del *Codi de Bones Pràctiques* al Palau de la Música l'any 2010

l'àmbit de la creació i de la interpretació musicals, amb la idea que siguin incloses en un futur Estatut de l'Artista, competència exclusiva de l'Estat. Mentrestant, ha representat una eina útil que posa negre sobre blanc el paper que li toca fer a cadascú.

Més endavant, l'any 2013, en el seu informe anual sobre l'estat de la cultura i de les arts, el CoNCA es compromet a promoure la redacció d'un Estatut de l'Artista. Comença per fer una diagnosi del sector i de la seva problemàtica actual, amb la col·laboració de tots els actors implicats. L'informe **36 propostes per a la millora de la condició professional en el món de la cultura** és el resultat d'aquest estudi previ que recull tota la feina feta anteriorment i les reivindicacions històriques de les organitzacions representatives dels treballadors de la cultura. Les propostes s'agrupen en quatre eixos: tributari, laboral, contractual i formatiu. L'any 2016, el CoNCA presenta l'informe davant la Comissió de Cultura del Parlament de Catalunya i del Congrés dels Diputats.

El Pla Integral de la Música

Davant la insistència de les associacions de músics i després de moltes reunions, l'any 2014 el Conseller de Cultura Ferran Mascarell encarrega a l'ICEC l'elaboració del Pla Integral de la Música a Catalunya. La idea és analitzar les dades disponibles i fiables del sector per tal de detectar necessitats i mancances, acordar les polítiques culturals que podrien dur-se a terme i assolir allò que des del màxim consens es va definir com a "objectius estratègics del sector". Més de 30 entitats, 90 portaveus i 12 experts externs van intervenir en un total de 37 reunions repartides en 8 comissions de treball: 5 de temàtiques (estructuració del sector, formació, creació, públics i mercats) i 3 de sectorials (música clàssica i contemporània, moderna i jazz, i tradicional, popular i del cant coral). El Pla es va presentar públicament l'any 2016 en el marc del Mercat de Música Viva de Vic.

Presentació del Pla Integral de la Música al MMVV l'any 2016

El pas següent va ser la creació d'una **Taula d'Impuls i Seguiment del Pla Integral**, estructurada en diferents comissions de treball en què participen tots els actors implicats, seguint els objectius estratègics fixats en el pla.

Les reunions van començar el gener de 2017. MUSICAT va participar, entre altres, a la taula de laboral, que més tard va poder intervenir en la redacció de l'Estatut de l'Artista.

Els fets polítics que van succeir l'octubre de 2017 i la consegüent aplicació a Catalunya de l'article 155 van paral·litzar els treballs que realitzava aquesta Taula d'Impuls.

L'Acadèmia Catalana de la Música

Un dels objectius del Pla Integral de la Música és aconseguir una millor vertebració del sector, impulsant una organització capaç de representar el seu conjunt i que sigui aglutinadora i representativa de les associacions i federacions existents. Per donar compliment a aquest objectiu, el Departament de Cultura va dotar l'Acadèmia Catalana de la Música dels recursos suficients per garantir la seva missió, sense perjudici dels agents articuladors i de les associacions professionals altament representatives del sector ja existents. Gràcies a aquest suport, l'Acadèmia Catalana de la Música ha pogut assumir a partir del 2018 la coordinació del Pla Integral de la Música i de les taules d'impuls i seguiment, que han continuat treballant amb normalitat.

L'Estatut de l'Artista

L'Estatut de l'Artista és una antiga reclamació del sector artístic i cultural, que data dels anys 80 del segle passat. L'objectiu és donar resposta a la manca d'adequació de la reglamentació existent en matèria laboral i jurídica a les professions artístiques. Les associacions professionals del sector, institucions i entitats, han participat en la redacció d'aquest document donant la seva opinió a

Miquel Cruz (aMt), Josep Reig (MUSICAT), Eduardo Maura (diputat de Unidos Podemos al Congrés) i Guillem Amedo (Acadèmia Catalana de la Música) en una reunió en el marc de l'elaboració de l'Estatut del Artista

través de la constitució de taules de treball i mantenint reunions amb els membres de la subcomissió encarregada de redactar el text final.

La subcomissió per a l'elaboració d'un Estatut de l'Artista es va crear a la Comissió de Cultura per un acord del Ple del Congrés dels Diputats el 2 de febrer de 2017. És un fet rellevant perquè per primera vegada el Congrés dels Diputats reconeix l'especificitat de la feina de creadors, artistes i professionals de la cultura. Durant més d'un any la subcomissió ha escoltat els diferents col·lectius professionals i representants del sector. En aquest sentit, MUSICAT ha fet sentir la seva veu a través de l'Acadèmia Catalana de la Música, que ha mantingut reunions i contacte permanent amb la subcomissió encarregada de redactar l'Estatut de l'Artista. Després de 24 sessions i innombrables reunions, aquesta subcomissió va presentar un informe definitiu el 7 de juny de 2018. Tres mesos després, el 6 de setembre, el Congrés dels Diputats va aprovar l'informe per unanimitat i abans d'acabar l'any, el 28 de desembre, el Consell de Ministres va aprovar un decret llei que inclou un primer paquet de mesures i que es basa en l'informe aprovat. Es tracta de mesures que es consideren urgents i que tenen poca dificultat d'implantació. Entre aquestes mesures hi ha la baixada de l'IVA del 21% al 10% pels serveis prestats per artistes persones físiques als organitzadors d'espectacles i la cotització dels artistes en període d'inactivitat, tal com us expliquem a la secció de notícies.

El text de l'Estatut de l'Artista recull 75 punts en què es proposen mesures en tres àmbits: fiscalitat, protecció laboral i seguretat social, i compatibilitat entre prestacions públiques i drets d'autor. Ara caldrà donar forma legal a aquestes propostes

Plataforma Estatal por la Música

En paral·lel a les feines de la subcomissió del Congrés, l'Acadèmia Catalana de la Música, amb la que MUSICAT ha treballat colze a colze, ha anat avançant per aconseguir els acords i consensos necessaris entre associacions de músics, sales, promotors, mànagers i organitzadors d'espectacles, per tal de materialitzar en lleis o normatives les reformes indispensables per actualitzar i dignificar el sector musical. Amb l'objectiu de traslladar el resultat d'aquesta feina al conjunt d'associacions professionals de l'estat, el 13 de setembre passat l'Acadèmia va convocar les associacions estatals del sector a una reunió en el marc del MMVV, per tal de constituir la Plataforma Estatal por la Música, amb l'objectiu de tenir una veu unida i forta a nivell de tot l'estat per defensar les

El president de MUSICAT, Josep Reig, intervén en el 1er Fòrum de l'Acadèmia Catalana de la Música

reivindicacions del sector de la música davant de l'administració. En aquesta reunió l'Acadèmia va presentar les seves propostes de modificació normativa/legislativa. El president de MUSICAT, Josep Reig, va exposar les propostes a nivell laboral i va demanar que s'hi donés prioritat. També es va establir una estratègia d'acció i un calendari de reunions que s'ha mantingut fins avui.

Aquest és, a grans trets, el camí recorregut fins ara. Han sigut molts anys de lluita, d'incerteses, de reunions interminables, amb canvis de govern aquí i allà i amb pocs recursos. Esperem que aquests esforços col·lectius arribin a bon port i que en surti una nova normativa que ens permeti treballar —tocar, assajar, crear, compondre, ensenyar— en condicions dignes i amb seguretat laboral i jurídica. En tot cas, una cosa sí que hem aconseguit: que s'aprovi tramitar aquest Estatut de l'Artista com a Projecte de Llei. Això no vol dir que ho tinguem guanyat, de moment només és un projecte i caldrà que passi molts filtres abans d'esdevenir llei (d'això en tenim una mala experiència). A més, cal recordar que la reforma implica tres ministeris diferents: Cultura y Deporte, Trabajo, Migraciones y Seguridad Social, i Hacienda, cosa que suposa una dificultat afegida. La lluita continua, però mai havíem estat tant a prop.

Constitució de la Plataforma Estatal por la Música al Mercat de Música Viva de Vic

Han donat la nota ●●●

Orquestra Di-Versiones

●●●

Han creat el festival *Diverland, Ciutat de Di-Versiones*, que tindrà lloc el cap de setmana del 17 al 19 de maig de 2019 en un càmping de Sant Antoni de Calonge. Serà un festival diferent, amb propostes de música en directe al voltant dels èxits que sonaven els anys vuitanta i noranta del segle passat. Segons el líder de la formació, Albert Fort, l'objectiu és convertir el càmping "en una ciutat nostàlgica on es reviurà la manera de concebre el temps lúdic als anys vuitanta i noranta, a través de concerts, convidats especials, teatre, exposicions, activitats i sorpreses que anirem presentant". *Diverland* està pensat com

una gran festa familiar per a totes les edats. Les entrades, amb allotjament al càmping, ja són a la venda. També hi ha l'opció d'assistir-hi sense quedar-se a dormir. Per anunciar-ho han publicat un manifest en vers, que comença: "Un cap de setmana de maig, que són 2 dies i escaig, un grup de versions us farà d'amfitrions". Trobareu tota la informació al facebook del grup.

Jorge Pereyra

●●●

Va guanyar el premi The Voice Of The Sea en un creuer de la companyia Costa Cruceiros. El Jorge va competir amb 25 finalistes escollits d'entre 800 participants. L'últim dia, va obtenir el vot del 53% del públic de la sala, unes 2.500 persones, per davant de dos candidats italians.

La mecànica del concurs The Voice Of The Sea és la mateixa que la del televisiu The Voice, de qui la companyia ha obtingut els permisos i que s'emet a 180 països de tot el món. És l'únic concurs de talents amb una audició a cegues en què els jutges voten la veu i no l'apariència física. El Jorge va venir a l'oficina per compartir el trofeu amb nosaltres. L'enhorabona!

Han donat la nota ●●●

Montserrat Cristau

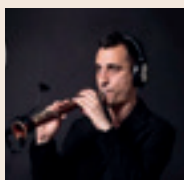
●●●

Va ser escollida nova directora de l'Escola de Música Moderna de Girona (EMMG), en una assemblea extraordinària de Girona Artelier SCCL, celebrada el dia 9 de novembre, en la qual es va triar el nou consell rector i la nova direcció de l'EMMG. Cristau, que substitueix en el càrrec David Coll, és soprano i filla del músic Jaume Cristau. De formació clàssica, però amb una veu molt versàtil, ha estat sempre oberta a interpretar diferents gèneres i estils. És una apassionada de l'òpera, del musical americà i del jazz. Compagina el càrrec amb la seva carrera de cantant i també imparteix classes de cant i tècnica vocal. A més, Montserrat Cristau és l'ànima del Taller de Musicals, una assignatura de l'EMMG on els alumnes d'entre 13 i 17 anys es desenvolupen en les tres disciplines essencials del teatre musical: la música (cant), la interpretació i la dansa. El projecte final de l'assignatura consisteix en la presentació al públic d'una obra de producció pròpia de l'EMMG, interpretada íntegrament pels membres d'aquesta formació.

Els Atrapasomnis

●●●

Estan col·laborant en la creació d'una escola de formació professional, que s'ha d'inaugurar a l'abril en un barri de la perifèria de la ciutat de Kàtmandu (Nepal), un projecte impulsat per l'ONG "Options Catalunya Nepal". Durant tot l'any 2019 oferiran concerts per tot Catalunya per recollir fons per aquest projecte. El cantant i fundador del grup, Jordi Masferrer, ja ha viatjat dues vegades al Nepal per treballar sobre el terreny en el projecte i per fer una desena d'actuacions en orfenats i escoles públiques, amb el mateix repertori que ofereix el grup habitualment en les seves actuacions a Catalunya. Els Atrapasomnis són un grup d'animació infantil de La Celler de Ter, creat fa cinc anys per Jordi Masferrer i el guitarrista Pau Boïgues. El 2017 van publicar el seu primer treball, *L'hora dels somnis*, i ara preparen un nou disc que ha de sortir a l'octubre, a més d'un nou espectacle de gran format amb set músics a l'escenari.

Roger Andorrà

●●●

El seu projecte "Electrogralla" va ser un dels finalistes del Concurs Sons de la Mediterrània. A partir d'una sola gralla connectada a uns pedals electrònics, que

mesclen i transformen el so de l'instrument, Andorrà porta l'herència de la gralla vuitcentista cap a la música actual. Gèneres com el ball pla, el pasdoble, el toc de castells i d'altres tonades de l'imaginari tradicional català passen pel filtre de la gralla preparada i entren de ple al segle XXI sense complexos. És així com aquest músic, musicòleg i compositor salientí arriba a generar un espai sonor inèdit i obre una finestra entre la música d'arrel i la contemporània, aconseguint una textura identitària i original.

La nota trista ● ● ●

Manel Comadevall Roca (Sant Hipòlit de Voltregà, 1933)

Va morir a Girona el 7 d'agost passat, a l'edat de 84 anys. Manel Comadevall va ser un gran intèrpret de trompeta, amb una tècnica extraordinària que li permetia executar qualsevol peça amb una envejable facilitat i precisió. El so de la seva trompeta, nítid i brillant, era singular i provocava l'admiració dels companys i l'entusiasme del públic. Va ser, sense cap dubte, un dels millors solistes de trompeta que ha tingut aquest país.

L'any 1958 va ingressar a la cobla orquestra Selvatana, on els seus solos espectaculars – especialment en la formació de cobla - es van fer molt populars. El 1970 va entrar a La Principal de La Bisbal, on es va quedar dues temporades. Finalment, l'any 1972 va ingressar com a primer trompeta a la cobla orquestra Maravella, de la qual en va ser el representant des de 1987 fins l'any 2000, en què es va jubilar. Tot i estar jubilat, en Manel va continuar anant als assajos i, sempre que podia, viatjava amb l'orquestra. Dos dels seus fills també són músics i ja fa anys que van entrar a l'orquestra: l'Imma és una de les cantants i en Miquel n'és el bateria. Durant tots els anys en què en Manel Comadevall va estar al capdavant de l'orquestra, aquesta va fer nombroses sortides a l'estranger, com per exemple a Rússia, on solien passar llargues temporades. L'any 1997, quan ja estava jubilat, va tenir la satisfacció de veure com l'Orquestra Maravella rebia la Creu de Sant Jordi en reconeixement a la tasca de divulgació de la música catalana arreu del món.

Carles Garcia (Sidi Ifni, 1958)

Músic i activista rosinc, va morir el 2 d'agost passat a l'edat de 60 anys, després de patir una llarga malaltia degenerativa que ja feia temps que no li permetia tocar ni compondre. De fet, l'any 2011 es va donar de baixa de MÚSICAT perquè ja no podia exercir la seva activitat professional. Parella durant molts anys de la cantant i compositora Àngels Ortiz, Garcia va ser durant quatre dècades un personatge imprescindible de l'escena musical empordanesa. Va formar part de diversos grups com Locura de Amor - amb qui va publicar un disc el 1988 -, Gar & Cia, Soultrans, Harry el Sucio o La Pell del Violí. També va coordinar i produir el recopilatori de grups empordanesos "El Gran Masturbador" (1989) i va impulsar la primera associació musical de la comarca, Empordà Elèctric, per buscar espais on poder tocar en directe i promocionar nous artistes. El 2013 va gravar la cançó *L'últim xai*, per al recopilatori *Després de les cendres*, una iniciativa solidària d'una vintena d'artistes de la comarca per recollir fons per als afectats pel gran incendi de l'Empordà. El seu últim treball va ser un disc de nades propies titulat *Roses de Nadal*, interpretades per Àngels Ortiz, que es va publicar l'any 2015.

El mes de gener passat diversos artistes es van reunir al Teatre de Roses per retre-li un homenatge en vida. Hi van actuar grups amb qui ell havia participat activament, amics i alumnes que havien compartit la seva vida musical.

La nota trista ● ● ●

Carles Arbusé (Girona, 1961)

Va morir el passat 4 de novembre víctima del càncer contra el que lluitava des de feia dotze anys. Conegut com El Xiulet, ja que versionava cançons xiulant-les, el músic Carles Arbusé va veure truncada la seva carrera l'any 2006, quan li van diagnosticar la malaltia a Miami (Florida), on participava en diferents programes de televisió. Aleshores els metges li van donar tres mesos de vida, però ell va decidir que no es volia morir i, amb un sol pulmó, va seguir xiulant i es va convertir en un exemple de superació per molta gent. L'any 2015 el càncer es va reproduir i, tot i que no va abandonar mai la lluita, el va vèncer finalment tres anys després.

Carles Arbusé deixa una desena de discos i un llibre titulat *Camina, camina, no deixis de caminar*, on l'artista explica el seu combat contra el càncer amb la intenció d'ajudar les persones que pateixen la malaltia. L'últim repte va ser escriure i cantar per primera vegada –ja que fins aleshores el xiulet era el seu únic instrument– la cançó titulada *Nooo! deixis de caminar*. Gravada en estudi amb arranjaments de Pere Thió, la peça és a quatre veus, totes de Carles Arbusé.

Pere Enguix "Petete" (Vic, 1966)

Va morir el passat 1 de febrer a l'edat de 53 anys, víctima d'una malaltia contra la que ja feia temps que lluitava. Trombonista i acordionista, va estudiar a l'Escola de Música de Vic i als 20 anys es va traslladar a Barcelona per estudiar al Taller de Músics i a l'Aula de Música Moderna i Jazz –i més tard a l'Esmuc–. Va ser component de La Salseta del Poble Sec, però havia tocat amb molts músics i formacions, com ara Lucrecia, Big Mama, Fundación Tony Manero, Dusminquet, Joan Manuel Serrat o Los Rebeldes. El món del jazz era un dels seus hàbitats preferits i havia tocat amb músics com Tete Montoliu o Raynald Colom, a banda de la seva participació en grans formacions, des de la Big Latin a la Big Band de Granollers, on residia. També va fer una gira per diferents països europeus amb Manu Chao i Fermín Muguruza. A la televisió havia tocat en el programa d'Andreu Buenafuente i havia enregistrat música de cinema i tocat en obres de teatre.

Josep Antoni Tomás "Tomi" (El Campell, 1951)

Va morir el dia 1 de febrer passat a l'edat de 67 anys. En Tomi, tal com li deien carinyosament els seus companys de formació, era un gran músic, molt valuós amb la trompeta i el violí. Va estudiar al Conservatori Superior de Música del Liceu. Es va iniciar en el Grup Iris de Sallent i més tard va ser component de l'Orquestra de Janio Martí. L'any 1990 va entrar a formar part de l'Orquestra Internacional Maravella, de la que ja no es mouria fins l'any 2017. Va ser un músic molt apreciat tant pels seus companys com pel públic, i també estava molt sol·licitat per fer substitucions en altres formacions.

La reclamació de deutes via monitori.

Fins a quin import puc reclamar?
Cal advocat i procurador? Els pros i contres.

El procés monitori és un procediment amb un tràmit senzill que facilita la reclamació i execució d'un deute si el demandat no s'hi oposa.

Per mitjà del procediment monitori **es pot reclamar el pagament d'un deute dinerari de qualsevol import**, líquid, determinat, vençut i exigible, sempre que es pugui acreditar mitjançant un document dels que habitualment documenten deutes (factura, albarà, etc.).

Independentment de la quantitat reclamada, la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil (LEC) permet presentar la petició inicial de procediment monitori **en nom propi, és a dir, sense advocat ni procurador** (art. 23 i 31 de la LEC) a través d'una petició inicial de procediment monitori. A tals efectes, existeixen models de petició estandarditzats que es poden trobar tant a la web de la Generalitat com també en els òrgans judicials corresponents.

Un cop presentada la sol·licitud, si aquesta compleix tots els requisits, s'admet a tràmit i es requereix el deutor perquè en el termini de 20 dies pagui o s'oposi a la demanda al·legant les raons per les que, al seu entendre, no deu, en tot o en part, la quantitat que se li reclama; i si el deutor no paga ni s'oposa dintre d'aquest termini, automàticament s'estima la demanda, condemnant la part demandada via decret, que és directament executable i que no admet recurs d'apel·lació.

Tot sembla molt senzill i pràctic fins ara, però també té els seus inconvenients.

En primer lloc és exclusivament competent el Jutjat de Primera Instància del domicili de residència del deutor, per tant, encara que s'hagi pactat via contracte la submissió a uns altres Tribunals, aquesta clàusula és inoperativa per aquest tipus de procediment. La presentació d'un procediment monitori en un partit judicial que estigui fora de la residència del deutor, comportarà directament la seva no admissió a tràmit. És a dir, encara que una actuació es dugui a terme a la localitat de Girona, si l'empresa que contracta l'actuació té seu a Madrid, la petició inicial de monitori s'haurà de presentar única i exclusivament a Madrid.

En segon lloc, el procediment monitori **no permet la notificació per edictes**. Així doncs, si el Jutjat no aconsegueix notificar al demandat als domicilis que

s'han informat a través de la petició inicial de monitori, s'efectua un esbrinament domiciliari als registres públics, i si d'aquest esbrinament no sortís cap altre domicili dins el partit judicial on s'ha presentat la sol·licitud, el Jutge donarà per acabat el procediment, arxivant-lo novament.

Un altre dels inconvenients del procediment monitori és que **si el deutor paga en període voluntari, no genera condemna en costes**, per tant, totes les despeses que hagi originat la reclamació judicial al creditor, no són recuperables. Per més inri, inclús en cas que el deutor ni pagui ni s'oposi en període voluntari i hi hagi condemna amb costes, segons l'art. 32.5 LEC, aquestes **tampoc podran incloure despeses d'advocat i procurador** tret que el Tribunal apreciï temeritat en la conducta del deutor (cosa poc probable a la pràctica), o que el domicili de la part demandant es trobi en un partit judicial diferent del partit on s'ha interposat la demanda.

Més inconvenients... **en el cas que el deutor s'oposi a la demanda, automàticament el procediment es transforma en judici verbal o ordinari** (en funció de la quantia), **i, per tant, si la quantitat que es reclama és superior a 2.000€ és obligatòria la intervenció d'advocat i procurador**.

En resum, el procediment monitori és adequat quan se'ns dona la carambola següent: es presenta la demanda, s'admet a tràmit, es requereix el deutor i aquest ni paga ni s'oposa, obtenint-se un decret de condemna directament executable.

Tot i donar-se aquesta carambola, **en els casos que la condemna sigui superior a 2.000€ per la seva execució cal, altre cop, la intervenció d'advocat i procurador** (art. 31 LEC). Hem de tenir en compte que el Jutjat no iniciarà d'ofici cap gestió de cobrament de la quantitat contra el condemnat. L'afavorit per la sentència és qui ha d'instar al jutjat que s'executi la sentència mitjançant un procediment o procés d'execució.

En els altres casos, encara que a priori ens el vinguin com un procediment extraordinari, senzill i ràpid per cobrar deutes, la pràctica ens demostra que la realitat és una altra i els propis advocats sempre recomanem al client presentar directament la reclamació via judici verbal amb l'assistència d'advocat i procurador per obtenir una defensa amb totes les garanties legals.

Ricard Hospital
Advocat i músic

Novetats discogràfiques ● ● ●

► **Mar d'estrelles** – Els Pescadors de L'Escala

Els Pescadors de l'Escala reuneixen cançons noves i antigues al seu últim disc, 'Mar d'estrelles'. L'àlbum és el 31è treball de la formació i conté temes com 'A l'Escala', 'Girona m'enamora', 'Vestida de nit', 'Sospirs de mare', 'El parracaire' i 'Llevantina'. Una de les cançons noves és la que dona nom al disc, 'Mar d'estrelles', un poema de Miquel Espigulé amb música d'Albert Prat. Amb aquest repertori, l'àlbum vol ser un disc de nostàlgia i lluita de manteniment de la música catalana i popular. Els Pescadors de l'Escala és un grup format per Quim Mas, Josep Cruañas, Jordi Cabarrocas i Albert Prat. Es va fundar el 1963 i, des d'aleshores, es dedica a interpretar havaneres, cançons marineres, valsets, cançons napolitanes i cançons de taverna. La banda, que originàriament estava formada per pescadors, va rebre la Creu de Sant Jordi el 2014.

► **Rumba bastarda** – La Banda del Panda

Amb 9 anys a les seves esquenes La Banda del Panda ha evolucionat fins a trobar el seu propi espai en el panorama musical català: "La nostra música no té raça i neix al barri, producte de les barreges que hi ha a les gran ciutats: és catalana i xarnega, clàssica i moderna, festiva i compromesa" afirma el sextet de Barcelona. En aquest darrer disc La Banda del Panda presenta un total d'onze temes de vocació clarament festiva i ballable i compta per primer cop amb la col·laboració de diversos músics d'altres formacions com Che Sudaka, Xeic!, Las Migas, Trast, Oriol Barri o Gosto Bcn, un ventall tan ampli com el de les pròpies cançons.

► **Onsevilla tinc port** – Joan Josep Mayans

Es tracta del tercer treball de Joan Josep Mayans. Els setze poemes que aplega constitueixen un viatge per cent anys de poesia en català. Els poetes musicats són Maragall, Pujols, Salvat-Papasseit, Carner, Vinyoli, Riba, Espeiu, J.V.Foix, Manent – amb un poema original i dues versions, una del poeta xinès del segle VIII Li Bai i una altra del romàntic anglès John Keats -, Teixidor, Descloit i Pons. Al disc, Joan Josep Mayans canta i toca la guitarra, el piano, la viola de roda, la mandolina i la mandola. També hi han col·laborat Eva Curtó (violoncel), Adrià Garcia (violí), Agustí Pedrico (acordió) i Josep Soler (oboè i corn anglès). Xavier Batlle ha estat l'enginyer de so.

► **Petita festa** – Toti Soler i Gemma Humet

Després de vuit anys de col·laboracions puntuals, Toti Soler i Gemma Humet s'han decidit a gravar un disc conjunt. Es tracta del 36è disc de Toti Soler i el 3er de Gemma Humet. Ja tenien set cançons gravades i només faltava afegir-ne unes quantes més, i això és el que han fet. El CD el conformen un total de 17 cançons de caire ben diferent: cançons d'Ovidi Montllor, de Jordi Soler Bachs (el pare de Toti), cançons del mateix Toti, una cançó de Martí Llauredó, una cançó d'Ewan McCall i quatre cançons franceses (Ferré, Brassens, Brel i Boris Vian/Claude Vence). El disc tanca amb "Petita Festa", cançó que el Toti va compondre l'any 67 i que dona nom al disc. Es tracta d'un disc sense artificis que combina l'experiència del músic amb la joventut i alegria de la cantant.

› Retrat en groc – Jordi Molina

El tenora i compositor Jordi Molina (Blanes, 1962) presenta aquest nou treball discogràfic com a líder, a manera d'aprofundiment en el plantejament iniciat fa dos anys amb l'àlbum precedent *Matèria del temps*. Molina repeteix banda i incorpora en aquest nou treball (Seed Music, 2018) col·laboracions destacades com les del cantautor Carles Dénia, el saxofonista Ramon Cardo i els instrumentistes Joan Mar Sauqué (trompeta) i Eduard Prats (fiscorn). Com en el disc anterior, es tracta de temes d'autoria pròpia i articulats en base a materials tradicionals, per tal d'obtenir una proposta artística que fluctua entre la música tradicional, la world music, la cançó i la improvisació. Per a Molina, *Retrat en groc* és el reflex del moment professional que viu en l'actualitat. D'una banda, el desig de continuar amb el treball de consolidació d'un projecte que es va iniciar amb el disc *Matèria del temps*, amb la intenció de crear "una nova música en la frontera estètica d'allò que és música tradicional i on la tenora sigui clar protagonista". I de l'altra, reivindicar el dret a la llibertat d'expressió. Una visió optimista i esperançadora en defensa de les llibertats i reivindicacions bàsiques que corresponen a tota persona pel simple fet de la seva condició humana.

› Puigdemont – Narcís Perich

És el setè disc d'aquest cantautor alellenc, que apareix cinc anys després del seu últim treball, *Un pas ferm* (Temps Record, 2013). A diferència d'aquest, plantejat amb un concepte més introspectiu, *Puigdemont* suposa el retorn a un pop d'autor més extrovertit i animat, sense perdre els aires de folk i country dels discos anteriors. Gravat pràcticament a trio amb Carles Magret (bateria), Dani R. Jones (baix i guitarres acústiques i elèctriques) i Marc Blanch (guitarres acústiques i elèctriques), el disc és autoeditat i ha estat enregistrat i mesclat a Infusiones Musicales (El Masnou). El disc conté 9 cançons inèdites i 4 ja publicades a les xarxes, totes de Narcís Perich. Malgrat el títol, no es tracta d'un disc polític sinó d'un reflex dels temps que vivim. Als crèdits hi escriu el següent: "**Puigdemont**: 1adj Dit d'aquell home o dona savi i bo que estima la llibertat, la pau i la justícia. 2 Que lluita contra l'opressió i la incultura. Que mena un país cap a la llibertat".

› Una poma, un pomer – De Paper

Es tracta de la música del nou espectacle del grup De Paper, format per Núria Lozano i Joan Alfred Mengual. *Una poma, un pomer, una poma* és un espectacle fet de papers, cartrons, dibuixos, llibretes i cançons populars. Ens acosta al cicle de la vida i a l'increïble món de les plantes, ple de sensibilitat i intel·ligència vegetal. Publicat el mes de desembre passat, algunes de les lletres són de Núria Lozano i les altres són cançons tradicionals. Els arranjaments són de Núria Lozano. En el disc també hi participen Arnau Berenguer (guitarres i ukelele), Oriol Cases (bateria) i Abraham Creus (baix elèctric) i les veus de Llorenç i Miquel Mengual.

› Rico y suave mambo – Banannabeach

Segon treball discogràfic d'aquesta formació empordanesa, formada l'any 2009. Es tracta d'un treball enregistrat a Cuba, que els ha permès viure una experiència enriquidora i que es pot veure en forma de documental al clip Cuban Experience. La seva proposta, que ells anomenen 'tropical runkba catalana', té la rumba com a punt de partida i és una alenada d'alegria i aire fresc. El treball inclou onze cançons en català i castellà, produïdes per Maken Row, i amb la col·laboració de Joan Garriga, Muchacho y Los Sobrinos i Yuni Goris.

› On the rise – Imperial Jade

És el segon treball d'aquesta banda de hard rock del Maresme, que surt tres anys després del primer, *Please Welcome*. Es tracta d'un àlbum d'estudi publicat el mes de desembre passat per Epictronic i Lengua Armada conjuntament. El grup està format per Francesc López (bateria), Alex Pañero (guitarra), Arnau Ventura (veu), Hugo Nubiola (guitarra i teclats) i Ricard Turró (baix). Aquest segon treball representa un pas de gegant en la trajectòria del grup, que si bé continua tenint Led Zeppelin com a principal referència, ha aconseguit un so i un estil molt personal dintre del hard rock més clàssic.

› En clave de Serrat – Luis González

És el desè disc d'aquest pianista i compositor, que també és director de l'Escola de Música de Sant Feliu de Guíxols. En aquest treball, Luis González s'ha volgut desmarcar de la línia més jazzística que ha seguit fins ara i ha volgut retre un homenatge a la música de Joan Manuel Serrat, que escoltava sovint a casa des de petit. El disc conjuga música de cambra i jazz, amb aires de flamenc o bolero, en relectures d'algunes de les cançons més conegudes de Serrat, del qual ha obtingut llum verda per versionar-les. Per fer-ho, González ha comptat amb la col·laboració de Pedro Cortejosa (saxos i flauta), David León (bateria i percussió), José López (contrabaix), Eva Calero i Ruth Martínez (violins), Raquel Pavón (viola), María de Goñi (violoncel) i Amada Blasco, rapsoda a *He andado muchos caminos*. Enregistrat als Trafalgar Estudios de Cádiz durant el passat mes de juliol, el disc s'ha finançat gràcies a un exitós projecte Verkami.

› Color de Mel – Port Vell

És el quart disc d'aquest veterà grup d'havaneres, que neix a Barcelona el 1995, fruit de les inquietuds d'un grup de cantaires provinent de diferents formacions. Es caracteritzen per desenvolupar un estil propi, fresc, basat en les harmonitzacions vocals i un acompanyament musical ric i elaborat. El seu repertori està format per diferents estils d'havaneres, valsos mariners, balades, danses, cançó de taverna i cançó catalana. Actualment el grup està format per: Julià Martínez (tenor i guitarra), Laia Tallet (soprano), Xavier Tallet (veu baixa i direcció musical) i Denis Serrano (acordió).

El ball de nit

Compromís

Ara està de moda exigir compromís als ciutadans. Sobretot, compromís polític. Precisament en els temps convulsos que vivim, hi ha qui es mostra especialment neguitós esperant que, a través de determinades declaracions o actituds, la gent manifesti cap a quin bàndol tendeix. I pel que fa als músics encara més, degut a la nostra presència pública.

No diré pas que sigui mala cosa això de manifestar compromís per les qüestions que afecten la ciutadania, però aquesta identificació, relativament senzilla per a la gent corrent, de vegades pot representar per als músics un problema considerable. Suposem que a un músic professional d'ideologia d'esquerres i/o independentista, amb una família per mantenir i poca feina -com la gran majoria dels músics- li proposen de contractar-lo per tocar en la campanya del Partit Popular o de Ciutadans. Em volem dir què ha de fer?

Segons el meu criteri, la resposta és ben senzilla: llevar-se el llaç groc, si és que el porta, armar-se de valor... i anar a tocar.

A primera vista aquesta decisió podria aixecar polseguera (tal com estan les coses a casa nostra, sembla que els músics ens hauriem de negar rotundament a tocar per segons qui) però, mirant-ho amb calma, potser arribarem a una conclusió diferent: És que hi ha algun metge que demani la ideologia dels seus pacients per decidir si els atén o no?... Seria ètic que ho fes?... I no diem dels advocats, que de vegades es veuen obligats a defensar idees i comportaments absolutament oposats als seus principis.

És de domini públic que guanyar-se la vida fent de músic resulta gairebé impossible i això passa, principalment, perquè des de fa generacions, cap polític, de cap color, s'ha ocupat mínimament dels nostres problemes. En conseqüència no té sentit

que ara ens demanin el compromís que ells no han mostrat mai amb nosaltres.

Evidentment, els músics que tinguin una feina complementària i es guanyin bé la vida són lliures de fer el que vulguin, però jo -que precisament em declaro d'esquerres i independentista com el de l'exemple citat anteriorment- deslliuraria de qualsevol responsabilitat política tots aquells músics que ja arrossegueu un compromís prou gran: intentar guanyar-se la vida practicant la que un dia varen escollir com la seva professió.

Antoni Mas

